

Sygn. akt II UK 137/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku E. P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Słupsku
o prawo do renty socjalnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 22 października 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 22 października 2014 r., sygn. akt III AUa 147/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. oddala wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 29 listopada 2012 r. oddalono odwołanie E. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w Słupsku z dnia 30 września 2011 r. w przedmiocie odmowy prawa do renty socjalnej. Przesłanką odmowy było niespełnienie warunków przewidzianych w art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. Nr 135, poz. 1268 ze zm.). Według ustaleń Sądów *meriti*, ubezpieczona była uprawniona do renty socjalnej w okresie od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 31 stycznia 2011 r. Lekarz orzecznik w dniu 23 stycznia 2012 r. nie stwierdził u niej całkowitej niezdolności do pracy, a tezę tę potwierdziła komisja lekarska ZUS. W postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji biegły lekarz psychiatra stwierdził poprawę stanu ubezpieczonej, a w

szczegółności ustąpienie objawów uogólnionych zaburzeń lękowych, które w połączeniu z upośledzeniem umysłowym stopnia umiarkowanego były powodem uznania ubezpieczonej za całkowicie niezdolną do pracy. Sąd uznał jego opinię za spójną, logiczną, wyczerpującą oraz prawidłowo uzasadnioną i - zgodnie z jego stanowiskiem - oddalił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii psychologa, przyjmując, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia ponownych badań psychologicznych.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 22 października 2014 r. oddalił apelację E. P., gdyż po uzupełnieniu postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym o dowód z dokumentacji medycznej, w tym orzeczenie Powiatowego Zespołu d/s Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 8 marca 2011 r. o zaliczeniu do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 16 roku życia do dnia 31 marca 2014 r. z powodu upośledzenia umysłowego oraz z dnia 3 kwietnia 2014 r., zaliczające do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 30 kwietnia 2017 r. z powodu chorób psychicznych oraz o dowód z opinii innych biegłych sądowych lekarzy psychiatry i psychologa, wydanej na podstawie analizy akt, nie zmieniła się ocena, że po dniu 31 stycznia 2011 r. ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania – art. 233 § 1 i 2 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w ocenie opinii biegłych sporządzonej bez jej badania; art. 285 § 3 k.p.c. przez niewyznaczenie przez Sąd Apelacyjny dodatkowego terminu do przedstawienia przez biegłych opinii z uwzględnieniem badania; art. 241 k.p.c. przez niezuzupełnienie postępowania dowodowego o badanie lekarskie.

We wniosku przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ubezpieczona powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wskazując, że jej skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżony wyrok w sposób oczywisty narusza art. 233 § 1 i § 2, 285 § 3 i art. 241 k.p.c., w skutek czego nie jest legitymowany rzetelnym materiałem dowodowym. Przyznał, że Sąd Apelacyjny wszechstronnie rozważył zebrany materiał, uwzględnił wszystkie dowody przeprowadzone w postępowaniu, skonkretyzował okoliczności towarzyszące przeprowadzeniu poszczególnych dowodów mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności, wskazał

jednoznacznie kryterium oraz argumentację pozwalającą na weryfikację dokonanej oceny w przedmiocie uznania dowodu za wiarygodny bądź też jego zdyskwalifikowanie, przytoczył w uzasadnieniu orzeczenia dowody, na których się oparł i przyczyny dla których innym dowodom odmówił wiarygodności. Stwierdziła jednak, że to działanie Sądu stoi w opozycji do stanowiska Sądu Najwyższego zajętego w wyroku z dnia 9 grudnia 2009 r., IV CSK 290/09 (niepubl.), w którym podkreślono obowiązek sądu wyprowadzenia z zebranego materiału dowodowego wniosków logicznie prawidłowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga odrębnego od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Co do zasady nie odpowiada temu odwoływanie się w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do zarzutów ujętych w podstawach skargi, te bowiem nie są badane w ramach przedsądu, w którym ocenie podlegają tylko przyczyny kasacyjne przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Motywy uzasadnienia przyczyn kasacyjnych sprowadzające się do krytyki oceny dowodów i nawiązanie do wskazanych w podstawie skargi kasacyjnej kontrowersji dotyczących dokonanych ustaleń są niedopuszczalne (art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie mogą wspierać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż każda z przyczyn wniesienia skargi kasacyjnej, także powołana przez skarżącego jako oczywista zasadność skargi, musi być powiązana z ustalonym w sprawie stanem faktycznym (por. uchwałę Sądu

Najwyższego z dnia 24 stycznia 2002 r., III CZP 76/01, niepubl. i postanowienia z dnia 9 lipca 2009 r., II PZP 3/09, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2008 r., II PZP 5/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 203, z dnia 17 stycznia 2003 r., III CZP 82/02, niepubl. oraz z dnia 4 kwietnia 2013 r., III UK 98/12, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, niepubl., lub wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 140/13, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ k.p.c.), oddalając wniosek ustanowionego dla ubezpieczonej pełnomocnika o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jako niezawierający oświadczenia, że żądane koszty nie zostały zapłacone przez stronę w całości lub w części (por. § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).